

נאה
דורש

הרה"ג רבי ברוך רוזנבלום שליט"א

אמר יצחק אבינו - אם הייתי רוצה לברך אותך, שיהיה גדול הדור.. הברכה הזאת לא מתאימה לעשו.

מי נקרא רודף צדקה וחסד

ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה לי ואכלה בעבור תברכך נפשי
בטרם אמות (כו, ד)



הרה"ג רבי ברוך רוזנבלום שליט"א על הברכות.



הרה"ג רבי יעקב שיש שליט"א על קרבת אלוקים.



הרה"ג רבי זבולון כהנא שליט"א על ההבדל בין יעקב לעשו.



הרה"ג רבי יחיאל מאיר צוקר שליט"א במאמר מיוחד במחשבת התקופה.

במחשבת הפרשה- פלוס שהוא מינוס <<עמ' 3

יצחק אבינו אומר לעשו, שבשביל לקבל את הברכה, הוא צריך לטרוח. כל אחד שקורא את זה, שואל את עצמו - ממתי בשביל לתת ברכה למישהו, צריך לאכול משהו? מה זה צריך להיות? מה על קיבה ריקה לא יוצאת ברכה?! השאלה הזאת מצאתי אותה, ברבינו בחיי, בפרשת השבוע. הוא שואל את השאלה הזאת, והוא אומר - אם כל רצונו של יצחק אבינו, כדי שתשרה עליו הנבואה, הוא רצה להיות בשמחה, אז מה זה הענין של למלאות את הבטן באוכל, כדי לברך? אני מקריא את הדברים בפנים - "ומה שביקש מטעמים לשמחת הנפש, ולא ביקש כינור לנגן כמנהג הנביאים, מפני שהיה עתיד לברכו בדברים גופניים - טל השמים, ומשמני הארץ, ורוב דגן ותירוש, ועל כן רצה שתהיה סיבת השמחה, מאכל ממין הדבר שהוא רוצה לברכו בו, והינה זה דוגמת, מה שאמרו חז"ל (ר"ה ט"ז). - מפני מה אמרה תורה הביאו עומר בפסח מפני שהפסח זמן תבואה הוא אמר הקב"ה הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות ומפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת מפני שעצרת זמן פירות האילן הוא אמר הקב"ה הביאו לפני שתי הלחם בעצרת כדי שיתברכו לכם פירות האילן ומפני מה אמרה תורה נסכו מים בחג אמר הקב"ה נסכו לפני מים בחג, כדי שיתברכו לכם גשמי שנה.

ולמה זה? הכל במידה כנגד מידה, כדי שתחול הברכה על אותו המין. אמר יצחק אבינו - אם הייתי רוצה לברך אותך, שיהיה גדול הדור.. הברכה הזאת לא מתאימה לעשו. בשביל לברך אותך, שיהיה גדול הדור, אני לא צריך אוכל, אני יכול לברך אותך גם בלי זה... אבל היות והברכה שאני הולך לברך אותך, היא ברכה גופנית, אז צריך לתת, כמו כביכול אצל הקב"ה - נסכו לי מים בחג, כדי שיתברכו גשמי שנה, אז אתה תביא לי מטעמים ואברך אותך במטעמים.



להתגעגע לקורונה, הייתכן?!

הרה"ג רבי יחיאל מאיר צוקר שליט"א במאמר מיוחד ומחזק בראי התקופה <<עמ' 4

נא לא לקרוא את
העלון בשעת התפילה
וקריאת התורה

זמני שבת קודש

כניסת שבת קודש י-ם - 16:02

צאת שבת קודש י-ם - 17:17

כניסת שבת קודש ב"ב - 16:16

צאת שבת קודש ב"ב - 17:17

העלון מוקדש לרפואת: תמר בת שלומית, ברכה עלקא בת מחלה, דב בן לובה. לעילוי נשמת: סבתי- שרה בת אליהו, סבי- אריה ישראל בן נחמן זאב, גיל בן אוריאל, משה בכור בן רבי דוד, לוצ'ה בת הרש לייב, אסתר ברונשטיין בת חווה, הרב משה נתן נטע בן הרב יצחק אייזיק הלוי יונגרייז צ"ל, אבי- שי הלוי בן יצחק אהרון, אברהם בן רחל. להצלחת: שמואל בן נחמה. לזיווג הגון: חנה בלה בת חווה, מאיה בת לימור.

העלון השבוע מוקדש לרפואת ברוריה בת מלכה
אשת חבר להרה"ג ברוך רוזנבלום שליט"א



הרה"ג רבי יעקב שיש שליט"א

ושסוף סוף הוא זכה לתינוקת קטנה הוא אמר שהרגע הכי מרגש בשבילו היה כאשר הוא ישב ולמד והעריסה הייתה לידו, ופתאום התינוקת נעמדה בפעם הראשונה, והיא לא ידעה איך לרדת והיא התחילה לבכות אבא תוריד אותי, האבא זה היה הרגע הכי מרגש בשבילי.

ושם
נעבדך

הקב"ה רוצה שנקרא לו

כתוב בפרשת השבוע "ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כי עקרה היא".

שואל רבינו בחיי, לכאורה הסדר היה צריך להיות הפוך, קודם כל "כי עקרה היא" ורק אחר כך "ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו"!!

אומר רבינו בחיי יסוד מזהים וז"ל, "למדנו, שאין הכוונה שתהיה עקרות סיבת התפילה שאם כן הסיבה עיקר והתפילה תפלה לה, אבל הכוונה בלשון הכתוב כי התפילה סיבת העקרות, לומר לך שלא נתעקרה אלא כדי שיתפללו שניהם על הדבר, לפיכך הקדים בתפילה שהיא העיקר והסיבה הראשונה שבשבילה באה העקרות לרביקה אמנו, וזה מה שאמרו חז"ל מפני מה נתעקרו האימהות מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים".

שואלים כולם גם הראשונים וגם האחרונים, למה הקב"ה בכלל צריך את התפילה שלנו, הרי הקב"ה יודע יותר טוב מאיתנו מה טוב לנו ומה לא טוב לנו, שאם זה טוב שיביא, ואם זה לא טוב שלא יביא?

אלא היסוד הוא, יש הבדל בין לפני התפילה לאחרי התפילה. לפני התפילה לא הגיע לך ואחרי התפילה כן הגיע לך, כי התפילה לא משנה את הגזירה אלא היא משנה אותך וממילא אם שינית את עצמך הגזירה על המצב של כעת לא נגזרה.

ולכן כתוב בפסוק קודם "ויעתר יצחק לה'" ורק אחר כך "כי עקרה היא", כי הקב"ה רוצה את התפילה, את הדביקות, הוא רוצה את הקרבת אלוקים, את הקשר ואת התלות בו.

שמעתי על יהודי שבמשך 15 שנים לא היו לו ילדים, ושסוף סוף הוא זכה לתינוקת קטנה הוא אמר שהרגע הכי מרגש בשבילו היה כאשר הוא ישב ולמד והעריסה הייתה לידו, ופתאום התינוקת נעמדה בפעם הראשונה, והיא לא ידעה איך לרדת והיא התחילה לבכות אבא תוריד אותי, האבא זה היה הרגע הכי מרגש בשבילי.

וזה מה שהקב"ה רוצה שיקראו לו אבא, כי רק הוא יכול לעזור.

הרה"ג רבי זבולון כהנא שליט"א



ככה גם באדם שאין דבר כזה אדם בטל. ואילו אצל יעקב כתוב "דתבע אולפן" - "תבע" פירושו של דבר שהוא מרגיש שהחיים שלו תלויים בזה.

בהיכלה
של תורה

בין יעקב לעשו

בפרשת השבוע התורה מדברת על יעקב ועשו. אומרת התורה - "ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש ויעקב איש תם יושב אוהלים" (כה כז).

התורה באה ומגדירה שיעקב היה "איש תם יושב אוהלים", ועשו היה "איש ציד איש שדה", ואם נשים לב אצל יעקב התורה כותבת פעם אחת איש ואילו אצל עשו כתוב פעמיים איש.

ולכאורה אם נתבונן בזה נראה שזו באמת ההגדרה של עשו, שהרי באותו יום שעשו מכר את הבכורה הוא עבר על 5 עבירות בעומק הרשעות והטומאה, ואילו את יעקב התורה מגדירה בתור "איש תם יושב אוהלים", ואם כן קשה שהתורה לא מדגישה את הפנימיות שלהם אלא רק את החיצוניות שלהם?

אומר התרגום יונתן בן עוזיאל, שכל המהות של עשו זה מנוחה ובטלה ולכן התורה מגדירה כפי שהוא בין בחיצוניות ובין בפנימיות, אבל יעקב היה "גבר שלים בעובדא" - שלם בעבודתו, "ותבע אולפן" - הוא היה תובע את הלימוד.

להבנת העניין הרי כתוב באיוב "ועיר פרא אדם יולד" (יא, יב), שהתורה מדגישה מי היה יעקב ומי היה עשו, היא לא כותבת את הפנימיות אלא היא כותבת את השורש שבגללו עשו היה "איש ציד איש שדה", כי עשו רצה מנוחה ובטלה ואין כזה דבר אדם בטל.

שדה שלא נוגעים בה ומשקים אותה היא לא נשאר אתו הדבר אלא צומחים בה קוצים ודרדרים, ככה גם באדם שאין דבר כזה אדם בטל. ואילו אצל יעקב כתוב "דתבע אולפן" - "תבע" פירושו של דבר שהוא מרגיש שהחיים שלו תלויים בזה.

ניתן לקבל את העלון באחת מהדרכים הבאות - באימייל - merav_v2@walla.co, באתרי העלונים: תורת יוסף, דרשו. ואידישער ווינסל. לדעת. נט

פלוס? מינוס!

"וייתן לך האלוקים", פותח יצחק את ברכתו המיוחדת ליעקב. לרש"י היה קשה מדוע יצחק מברך עם שם אלוקים שהוא דין, ולא בשם הוי"ה שהוא רחמים. וביארו: "האלוקים - בדין. אם ראוי לך - ייתן לך, ואם לאו - לא ייתן לך".

תוהו הרה"ק רבי ישראל ממודז'ין: אם הברכה תלויה רק במעשיו של יעקב, הרי שהיא מיותרת. שהרי אם חלילה הוא לא יתנהג טוב - הברכה לא תועיל. אם הוא יתנהג טוב - הוא יקבל את השפע בלעדיה. מי צריך ברכה כזו?!

העייפות גברה עליו והוא לקח פסק זמן מעבודתו המייגעת. פרש לפינה מוצלת, הניח את צרורו המצומק למראשותיו וניסה לתת תנומה לעפעפיו הלאים. הוא הרהר בעבודתו כחוטב עצים, עבודה מפרכת את הגוף ולא מיטיבה עם הנפש, טרחתה מרובה ושכרה זעום ואין די בו אף פעם לכלכל את בני הבית.

עודו מהרהר על מצבו המר, נגה עליו אור גדול באופן פתאומי. יצור רוחני שהוא הגדיר כמלאך, למרות שמעולם לא ראה מלאך, נעמד לצידו ומבטו רך ומלטף.

"מהי משאלתך, בני?" פנה אליו המלאך.

מידענו החוטב הביט במלאך וגרונו נשנק מהתרגשות. המלאך הסביר שיש לו משאלה אחת, אחת בלבד, שיוכל לבקש ולקבל. מהי אותה משאלה שחיו יראו שונים מעכשיו בזכותה?

חוטב העצים לא הרהר יותר מדי, שעות ארוכות של חטיבת עצים והרהורי עצבות על גורלו הקשה לימדוהו - כך חשב - את הסיבה לכל הבעיות בחיים: מחסור בכסף.

בקשתו הייתה סדורה: "רצוני הוא שכל מה שאגע בו - יהפך לזהב".

המלאך אישר: "בקשתך התקבלה. תצליח". כהרף עין נעלם המלאך מן המקום וחוטב העצים נותר בודד בקרחת היער.

בהתרגשות רבה הזיז את ידו לעבר כפיסי העץ שהיו בסמוך לו, תוהו לדעת האם חלום חלם או שמא מעשה פלא התרחש כאן. ברגע שנגעה ידו בעצים - הפכו הללו לגושי זהב קטנים.

חוטב העצים קם נרגש והושיט יד לגרזנו, שהפך מיד זהוב ונוצץ, אחריו המשיך לבדוק את הפלא על ענפים, עלים, אבנים ורגבי עפר. הכל הפך לזהב.

אגלי הזיעה שנצצו על מצחו מהתרגשות, הזכירו לו שהוא רק בן אדם והוא זקוק לשתייה, בפרט ביום חם שכזה. הוא הושיט את ידו לעבר המימיה שנשא עימו וזו שינתה גוון לצהוב מבריק וזרח. הוא היטה את הפייה לעבר גרונו והמים זלגו במורד הכלי עד שהגיעו לשפתיו ומיד הפכו לזהב מוצק...

לחרדתו גילה חוטב העצים שלא יהיה ערך לחייו אם 'כל מה שייגע בו ייהפך לזהב'. הוא החל לבכות ולהתחנן לבורא כל עולמים שייקח ממנו את המתנה המופלאה, או אז הקיץ משנתו וגילה לרווחתו שמדובר היה בחלום ותו לא...

מעשה זה, שמוכא בתמצית במהרש"א (בכא בתרא כה:), מעניק לנו הבנה בביאורו של ה'דברי ישראל' לברכת יצחק ליעקב דווקא במידת הדין: יצחק מברך את יעקב ששפע הטובה שייגע אליו יהיה במידה, בצורה מבוקרת; כך שלא יגרום נזקים.

"אם ראוי לך", השפע, ויהיה טוב באופן מוחלט - "ייתן לך". אבל אם הברכה חלילה תהיה גדושה עד כדי שתגלוש ותזיק סביב - הרי שאין חפץ בברכה שכזו.

ההגדרה לברכה היא: מועט המחזיק את המרובה. לפעמים רצונותינו גודשים ועולים, מתרחבים ומתפשטים, רוצים אנו עוד ועוד מתוך מחשבה שככל שיהיה יותר - כך יהיה טוב יותר. לעיתים, ברכה אמיתית וטובה היא דווקא 'במידת הדין', בצורה מבוקרת ואיכותית, בדגש על 'ראוי' לאדם ולא על כמה הוא רוצה.

יש לכם הזדמנות לזכות את הרבים!

אם בידיכם סיפור מחזק או חיזוקים באמונה בביטחון, בעבודת המידות, פרסמו אותו כאן בעלון על מנת שיהיה לזכויה הרבים לשליחה: merav v2@walla.com בברכת התורה, העורך.

הבהרה: כל השמות בסיפורים יישמרו במערכת ויעלו על העלון בעילום שם

מאמר ראשון
בסדרה

למנף את תקופת הקורונה

הרה"ג רבי יחיאל מאיר צוקר שליט"א



אנחנו נמצאים בתקופה לא פשוטה, למעלה מחצי שנה אנו מתמודדים עם מגיפת הקורונה.

ההתמודדות עם כל הדבר הזה לא רק עם עצם במחלה, בחרדות מהמחלה, ממה ששומעים שכל כך הרבה אנשים הולכים לעולמם, אלא כל המצב שאף אחד לא יודע מה יילד יום, מסיכות, סגרים.

"כתבתי לעצמי יומן מלחמה, כתבתי את החוויות, את האווירה, את השיחות של הרבנים, את התפילות, את המשמרות של התהילים, הייתה אוירת התעלות והרגשתי שאם לא יהיה את ההשיאנו ה' אלוקינו את התקופה הזאת, אז החמצתי."

זו תקופה שללא ספק משפיעה רבות על נפש האדם, היא לוקחת מאיתנו את שלווה הנפש, ושאלת השאלות שאנשים שואלים את עצמם זה איך מתמודדים בתקופה כזאת.

במסגרת המקום, הייתי רוצה לדבר לא על צורת ההתמודדות על אף שתוך כדי הדברים אנחנו אולי נלמד איך להתמודד, אלא כמו שאמר מרן הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א בכנס של איחוד בני הישיבות "בואו לא נשאל את עצמנו איך להתמודד, בורא עולם שלח לנו עכשיו מתנה והזדמנות להתרומם ולהתעלות. איך ממנפים תקופה כזאת?"

באותו כנס התבטא ואמר רבי יהושע אייכנשטיין ראש ישיבת "יד אהרון" - "אני אומר לכם שכשתגמר הקורונה, יבוא יום ואתם תתגעגעו לתקופה הזאת."

ייתכן וחלק מהאנשים לא יבינו מה פתאום שנתגעגע, מי רוצה להיות סגור, מי רוצה להיות מוגבל, מי רוצה להיות בבידוד?

בזמן מלחמת המפרץ הייתי בחור בישיבה גדולה. במלחמת המפרץ היו הרבה שמועות שלסדאם חוסיין יש פצצות ביולוגיות שמתפזרות, והוא איים שהוא הולך לזרוק את אותם טילים על ארץ ישראל, הפחד היה פחד מוות.

אני לא אשכח שלמדו איתי בישיבה שלושה בחורים שבאו מארגנטינה הרחוקה במסירות נפש ללמוד פה תורה, וההורים שלהם פחדו נורא, הם רצו שהם יחזרו לארגנטינה, והייתה אז הוראה של מרן הרב שך שלא יחזרו לבתים שלהם אלא שכולם ייסעו לארצות קרובות יותר כגון גייטסהד, ישיבות באנגליה.

שלושת הבחורים האלה נסעו לגייטסהד, אני לא אשכח שבאתי בשיא הרצינות לאחד מהבחורים האלה ושאלתי אותו: "אני יכול להשאיר לך צוואה? שתחזרו לפה אל תשאירו את הגופות שלנו על גבי האדמה, יהיה לכם קשה אבל תקברו אותנו. הייתה תחושה כזאת, הייתה תחושת מוות."

במשך שישה שבועות הייתה המלחמה הזאת, נזרקו טילי סקאד על ארץ ישראל ולא היינו בבידוד יכולנו לצאת, והוריי לא נתנו לי לחזור הביתה ואמרו לי אתה נשאר בישיבה, על אף שהייתה דאגה. כבחור כתבתי לעצמי יומן מלחמה, כתבתי את החוויות, את האווירה, את השיחות של הרבנים, את התפילות, את המשמרות של התהילים, הייתה אוירת התעלות והרגשתי שאם לא יהיה את ההשיאנו ה' אלוקינו את התקופה הזאת, אז החמצתי.

אמר רבי יהושע אייכנשטיין שליט"א - דעו לכם אתם מחמיצים הזדמנות.

יש את האמרה המפורסמת של הרב דסלר "העבר עין העתיד עדיין ההווה בהרף עין, דאגה מניין". כלומר, אנחנו מרבים להתעסק עם העבר שאם הייתי עושה כך. בתקופה הזאת אנחנו הולכים ללמוד אמונה וביטחון, איך למנף את האמונה והביטחון.

הדבר הראשון הוא "העבר עין". העבר שייך רק לנקודה אחת, אם פגמתי בעבר נתקן אותו, מעבר לפגימה או התעלתי ואני אמנף את ההתעלות של העבר, אבל אם הייתי עושה כך ולכן היה יוצא כך זה נורא ואיום, וזה גם סתירה לאמונה.

הנקודה המרכזית היא "שהעתיד עדיין". נכון שיהודי חי עם תקווה ואם שאיפה, אבל צריך לדעת שתקווה ושאיפה כן, אבל לא להחמיץ את ההווה. בורא עולם ברא אותנו כך שבכל רגע בחיים יש הווה, וכשאדם חי את ההווה, "דאגה מניין" בגלל כשחיים את ההווה אתה לא שואל מה אני יעשה בשביל העתיד, מה קרה בעבר, אלא אתה אומר איך אני מנצל את ההווה הזה.

אני אומר את זה רק כהקדמה, ובעזרת ה' נמשיך ונדבר עוד כדי ללמוד איך למנף תקופה כל כך גדולה.